

Η Μάρτυς Ντανιέλα από το Βουκουρέστι

/ Γενικά

[sf.daniela](#) Πολλές φορές τυχαίνει όλοι μας να αναρωτηθούμε, «υπάρχουν άραγε Άγιοι στην σύγχρονη εποχή;». Η απάντηση είναι μία. Άγιοι του Θεού θα αναδεικνύονται πάντα και για πάντα. Η ύπαρξή τους είναι συνυφασμένη με την ζωοποιό ύπαρξη του 3ου προσώπου της Αγίας Τριάδος. Του Αγίου Πνεύματος. Εφόσον λοιπόν το Άγιο Πνεύμα του Θεού ενεργεί και κυριαρχεί στον κτιστό κόσμο μας, οι Άγιοί Του θα εμφανίζονται για να μας δίνουν δύναμη αλλά και να ταπεινώνουν τον αντίχριστο διάβολο και τους οπαδούς του, που κινούνται γύρω μας. Πολλές φορές ακόμα και μέσα στην ίδια μας την οικογένεια, όσο κι αν αυτό ακούγεται τρομερό.

Η απιστία ή η ελαφρότητα των γονέων πολλές φορές παιδεύουν τους νέους και τις νέες που θέλουν να βρίσκονται κοντά στον Θεό. Οι γονείς με εγωισμό και μην αναγνωρίζοντας ότι το σπλάχνο τους είναι ένα Θεϊκό δώρο προσπαθούν, πολλές φορές (με ολέθρια συνήθως αποτελέσματα) να ξεριζώσουν την κλήση προς τον Θεό που η Θεία Χάρης δίνει επιλεκτικά σε νέους και νέες με αρετές και αδαμάντινους χαρακτήρες.

Στην σύγχρονη εποχή που όλα ισοπεδώνονται, που η αγνότητα ισοδυναμεί με ανοησία και γραφικότητα, που έχουμε μαθει να αναγνωρίζουμε το διαφορετικό μόνο όταν έχει σχέση με την ανωμαλία και την διαστροφή, υπάρχει γύρω μας και σε μερικούς απο εμάς μέσα μας, μια άλλη διαφορετικότητα. Μια διαφορετικότητα που σκοπό έχει την ανύψωση του ανθρώπου. Μια διαφορετικότητα που οδηγεί τον άνθρωπο σε πνευματικές καταστάσεις άγνωστες στους πολλούς. Τον κάνει να μοιάζει με τον Χριστό. «Μιμητής Χριστού» όπως λένε και οι Πατέρες μας.

Μια τέτοια ιστορία που συνέβει δίπλα μας στην γειτονική Ρουμανία. Μια ιστορία που διαδραματίστηκε στα χρόνια μας, θα δούμε παρακάτω.

Μια απάντηση για όσους νομίζουν ότι οι μάρτυρες της Πίστης μας έπαψαν να υπάρχουν.

Κι όμως υπάρχουν και τα μαρτύριά τους όπως θα δείτε δεν είναι πλέον ένας ολιγόλεπτος αποκεφαλισμός ή ένας πολύωρος βασανισμός, χωρίς αυτό να μειώνει την αξία και τον στέφανο της δόξης των αρχαίων και παλαιότερων μαρτύρων. Η σύγχρονη επιστήμη μετατρέπει τον βασανισμό του σώματος αλλά και του πνεύματος σε πολύχρονη διαδικασία. Ίσως γι αυτό λέγεται από τους Πατέρες της Εκκλησίας μας ότι οι μάρτυρες των εσχάτων καιρών και της εποχής του Αντιχρίστου θα είναι ίσως, οι μεγαλύτεροι των Αιώνων της Πίστης μας.

Η μάρτυς Ντανιέλα (1967-2004).

Αυτό το εκλεκτό λουλούδι άνθισε στη ρουμανική γη το 1967. Από μικρή ήταν πολύ κοντά στο Θεό. Όταν έβγαινε από το σχολείο περνούσε πάντοτε από την εκκλησία. Γι' αυτό ο πατέρας της την μάλωνε πολύ σκληρά. «Πού ήσουν; Όλη μέρα στην εκκλησία πας με τους παπάδες σου; Τι σου πρόσφερε ο Θεός;» Ενώ αυτή δεν έλεγε τίποτα, μόνο δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Ήταν ευλαβής και προσευχόταν πολλές ώρες. Στο σχολικό χορό, όταν τελείωσε το λύκειο, δεν ήθελε να πάει. Η καθηγήτριά της την παρακαλούσε να πάει κι αυτή μαζί τους, ενώ εκείνη έλεγε «Δεν μπορώ. Ξέρετε ότι σας αγαπώ όλους πολύ, αλλά συγχωρήστε με, δεν μπορώ να έρθω στο τραπέζι».

Είχε χαρακτήρα πράο και ήταν καλή με όλους. Βοηθούσε τους συμμαθητές της στα μαθήματα και καθόνταν τη νύχτα και έγραφε γι' αυτούς. Ήταν πολύ καλή μαθήτριά τόσο στο σχολείο όσο και στο πανεπιστήμιο. Ήταν πολύ εργατική. Όλα τα ρούχα της τα έφτιαχνε μόνη της. Ήταν πνευματικό τέκνο του μεγάλου πνευματικού π. Σοφιανού από τη μονή Αντίμ.

Όταν ήταν φοιτήτρια περιποιούνταν μια παράλυτη γριά την οποία είχαν ξεχάσει όλοι, την κυρα-Ιωάννα. Η Ντανιέλα πήγαινε καθημερινά, το πρωί πριν το πανεπιστήμιο και το βράδυ. Ήταν αρκετά μακριά και ο κόπος μεγάλος. Την έπλενε, την περιποιούνταν, της έκανε τις αγορές, της τραγουδούσε και της διάβαζε και έφερνε χαρά στην ψυχή της γριάς. Μια φορά κάποιος την χτύπησε πολύ την οσία Ντανιέλα αν και ήταν αθώα. Αφού υπέμεινε εν σιωπή το ξύλο, γονάτισε και φίλησε το πόδι που με αγριότητα την είχε χτυπήσει. Ήταν πολύ πράος χαρακτήρας και ελεούσε τους άλλους. Ποτέ δεν κατηγορούσε κανεναν και πάντα έριχνε το φταίξιμο στον εαυτό της.

Κάποια προσωπα από την οικογένειά της προσπαθούσαν να την πείσουν να παντρευτεί. «Όχι, όχι, εγώ θέλω να μείνω με το Θεό» έλεγε. «Μπορείς να είσαι με το Θεό και παντρεμένη» της έλεγαν. Κι αυτή απαντούσε «Ναι, αλλά αν θα παντρευτώ σημαίνει ότι θα βάλω λίγο το Θεό στην άκρη και εγώ δεν το θέλω αυτό. Θέλω να δώσω το παν στο Θεό». Τη νύχτα προσευχόταν πολλές ώρες. Ποτέ δεν έπεφτε για ύπνο χωρίς να κάνει τον κανόνα της. Τ' αδέρφια της της φώναζαν «Τι σου δίνει ο Θεός, τι μας ζαλίζεις με τους παπάδες σου, τι σου δίνει η πίστη σου; Αφού ο πατέρας σου δίνει φαγητό. Γιατί πήγες στο πανεπιστήμιο, για να μπεις σε μοναστήρι;»

Όταν τελείωσε το πανεπιστήμιο πήγε στο μοναστήρι. Ο πατέρας της την έψαχνε για πολύ καιρο και αφού την έφερε σπίτι την χτύπησε φριχτά. Μια φορά, την τελευταία βραδιά πριν την τελευταία αναχώρησή της για το μοναστήρι, έκλαψε και προσευχήθηκε ασταμάτητα. Έκανε χίλιες μετάνοιες ζητώντας φωτισμό από την Παναγία. Ξημερώματα αποκοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε πήρε την εικονίτσα της Παναγίας που της είχε χαρίσει ο π. Σοφιανός. Έκανε το σταυρό της, φίλησε την εικονίτσα και αποφασισμένη μάζεψε τα πράγματά της κι έφυγε. Έπειτα έδωσε ένα

γράμμα σε μία φίλη της για να το δώσει στον π. Σοφιανό. Να το περιεχόμενό του: «Πάτερ, είδα στο όνειρό μου την εικόνα της Παναγίας. Και είδα την εικόνα να ζωντανεύει και η Παναγία με κοίταζε προσεχτικά και εγώ τη ρωτούσα, τι να κάνω. Και είδα ότι με κοίταζε με πολύ πόνο. Και είδα δάκρυα στο μάγουλό της. Ξαφνικά άπλωσε τα χέρια της να προσευχηθεί και ένα δάκρυ έσταξε στο χέρι μου. Όταν μ' ακούμπησε το δάκρυ Της ξύπνησα και αποφάσισα να φύγω. Κι έφυγε. Στο δρόμο του Σταυρού, στο δρόμο του Σωτήρος Χριστού.

Όμως ο πατέρας της τη βρήκε και αυτήν την φορά. Όταν την έφερε από το μοναστήρι τη χτύπησε πάλι φριχτά. Της έσχισε την μοναχική ενδυμασία μ' ένα ψαλίδι και την πέταξε στα σκουπίδια. Της έβγαλε από το λαιμό το σταυρό και της φώναξε «Οι παπάδες σου και η εκκλησία.». Τότε εκείνη λιποθύμησε. Όταν ξύπνησε είπε στον πατέρα της «Σε παρακαλώ άφησέ μου τις εικόνες, δεν μπορώ να ζήσω χωρίς αυτές». Τότε ο πατέρας της έβαλε τις εικόνες κάτω, τις πάτησε και τις πήρε όλες. Τότε αυτή του είπε «Καλά, μου τα πήρες, όλα αλλά την ψυχή δεν μπορείς να μου την πάρεις». Και από τότε προσευχόνταν μόνο έτσι «Παναγία, βοήθησέ με, Κύριε Ιησού Χριστέ μη με αφήνεις».

Βλέποντας ο πατέρας της ότι δεν μπορεί να την κάνει να παρεκκλίνει από την ορθόδοξη ζωή, σκέφτηκε κάτι διαβολικό. Βρήκε κάποιους συναδέλφους του γιατρούς και της έβγαλαν διάγνωση «παρανοϊκή σχιζοφρένεια συνοδευόμενη από μυστικιστικό ντελίριο». Μέχρι το τέλος της ζωής της ήταν υποχρεωμένη να παίρνει φάρμακα «για να ησυχάσει». Τα δυο τελευταία χρόνια της τα πέρασε στο νοσοκομείο με σωληνάκια στη μύτη. Εξαιτίας των φαρμάκων ήταν σχεδόν πάντα αναίσθητη.

Ο πατέρας της τη φύλαγε από το πρωί μέχρι το βράδυ, μην τυχόν και έρθει σε επαφή με ευσεβή και πιστά πρόσωπα. Η ακινησία της στο κρεβάτι και τα φάρμακα που της έδινε ο ψυχίατρος της προκάλεσαν παράλυση και απόφραξη του αυλού του εντέρου. Έτσι βασανισμένη πέθανε την Τρίτη 6 Απριλίου 2004, τη Μεγάλη Εβδομάδα.

Αυτό έγινε περίπου στις 22.00. Επειδή ο πατέρας της δε θα δεχόταν να έρθει ιερέας, κατά θαυμαστό τρόπο έμαθε για το θάνατό της ο π. Κωνσταντίνος και κατά τις 23.00 ετέλεσε την ακολουθία εις κεκοιμημένους. Ο πατέρας της για πρώτη φορά έλειπε, αν και προηγουμένως τον είχαν δει στο νοσοκομείο.

Στον τάφο της άρχισαν να γίνονται θαύματα. Το πρώτο θαύμα έγινε την Τετάρτη 12 Μαΐου 2004, κάνοντας καλά ένα νέο που επί 8 χρόνια έπασχε από την ίδια μ' αυτήν ασθένεια. Το 2004 έκανε καλά έναν φοιτητή που έπασχε από μια ασθένεια των αγγείων και το 2005 έναν νεαρό που είχε κρίση σκωληκοειδιτιδος. Ο τάφος της οσίας Ντανιέλας βρίσκεται στο κοιμητήριο Αντρονάκε στη συνοικία Κολεντίνα στο Βουκουρέστι.

Άρθρο του Ιωάν Βλαντούκα για το περιοδικό ATITUDINI.

un articol de Ioan Vladuca, extras din revista Atitudini, nr. 6 (pentru comenzi vizitati site-ul atitudini.com)

Πηγή:dkaravasilis.gr